

ДВАДЕСЕТ СЕДМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА (ЛУКА 13:10-17) „ВРЕДНОСТ ЧОВЕКА У ХРИСТУ“

А учаше у једној синагоги суботом. И гле, бјеше ондје жена која имађаше духа немоћи осамнаест година, и бјеше згрчена, и не могаше се никако усправити. А кад је видје Исус, призва је и рече јој: Жено, ослобођена си од немоћи своје. И стави на њу руке, и одмах се усправи и слављаше Бога. А старјешина синагоге, негодујући што је Исус исцијели у суботу, одговоривши рече народу: Шест је дана у које треба радити; у ове, дакле, долазите те се лијечите, а не у дан суботни. А Господ му одговори и рече: Лицемјере, сваки од вас не одрјешује ли у суботу својега вола или магарца од јасала и води да напоји? А ову, кћер Авраамову, коју свеза сатана ево осамнаест година, не требаше ли одријешити од ове свезе у дан суботни? И док он ово говораше стиђаху се сви који му се противљаху; а сав народ радоваше се за сва славна дјела што их он чињаше.

Човек није настао случајно како то данашња секуларна наука теоретише. Нити је пак човек створио сам себе. Човек је Божија идеја. Бог ствара човека, и тада утискује у њега лик Божији. Зато је човек круна свега што је створено, и зато све што постоји у овоме свету постоји због човека.

Онај ко у себи препозна лик Божији и одазове се Божијем позиву да живи вечно, ће неизбежно схватити да ни сам човек не постоји због себе самога, већ у ствари због другог човека. Затварање у себе и постављање сопственог постојања као врховног циља, води до духовне смрти. Човек не може сам да победи смрт. И тиме, осим Бога, за то му је потребан и онај други човек – то јест, ближњи.

Данашње јеванђеље говори о себичном и тврдом срцу једнога човека који нема милости према другом човеку. Сама по себи, ова чињеница је страшна ствар, али је још страшније што се за своју немилост оправдава Богом и законом Божијим. Жену која је боловала осамнаест година од згрченог тела, јер је имала демона у себи, Христос исцељава у суботу. Приговарајући Христу како је субота нерадни дан, и како у тај дан није ни требало лечити ту жену, старшина синагоге представља класичан пример тадашњег схватања Бога и Божијег Закона.

Код оваквих људи, којих има и данас, сва вера у Бога се свела на формалистичко испуњавање Божијих заповести, и на правно поимање односа између Бога и човека. Живећи овако, људи онога доба су постали неосетљиви за Божију милост, па самим тим нису ни они били милостиви према другим људима. Ово нам истовремено показује зашто се Син Божији баш у то време родио као човек. Христовим рођењем се овакво легалистичко схватање духовног живота укида.

Каква је духовна корист човеку ако не ради у суботњи дан, једе храну прописану законом, и придржава се сваке церемонијалне заповести, а истовремено га не занима онај други човек који поред њега пати? НИКАКВА!

Зато је Христов одговор тако снажан. Зато га и назива лицемером, јер зна да свако од њих суботом води своје животиње да напоји и нахрани, али им смета када је требало жену која осамнаест година пати, излечити у суботу.

Зашто је ово важно по нас? Као хришћани свесни смо да је човек позван да тражећи помоћ од Бога спасава себе од пропасти и смрти, али занемарујемо да смо такође призвани и да учествујемо у остварењу Божије замисли о човечанству. Рођење Бога као човека је основ нове науке о човеку – то јест, хришћанске антропологије. Зато Св. Јован Дамаскин каже да је Христос „једино ново под сунцем“.

Дубина човекова није у томе што је он свесно биће. И као свесно биће које је цивилизовано, у њему може и даље да лежи мржња, гнев, недостатак љубави и милости према ближњима, као и многи деструктивни нагони. Дубина човекова се може наћи само у чињеници да се Бог родио као човек, односно само у Христу и кроз Христа. Дакле, од тога како мислимо о Христу, зависи и како мислимо о човеку. То је разлог зашто човек пре Христовог рођења нема исту вредност као човек после Христовог рођења.

Рођењем Бога као човека, Бог узима на себе људску природу, и тако сваком човеку даје важност. Називајући ту жену „ћерком Авраамовом“, Христос овим показује да је баш сваки човек без изузетка важан Богу, јер је Он Бог „који хоће да се сви људи спасу и да дођу у познање истине“ (Прва Тимотеју 2:4).

Зато се заповест о љубави према Богу, не може испунити без заповести љубави према човеку, јер се тада изопачава сама љубав према Богу. Старшина синагоге из ове јеванђељске приче је очигледан пример тога. Стога, ако смо заиста хришћани, и следујемо Христа, дужни смо помагати своје ближње у њиховима невољама, сматрајући њихове невоље као своје. Чинећи тако ми прихватимо да смо оруђе у Божијим рукама кроз које Бог пружа помоћ онима којима је потребна.

Пали и самоуверени човек који помаже ближњег у своје сопствено име, а не у Божије име, неминовно хита ка душепогубној гордости. Таква помоћ није на духовну корист ни ономе који помаже, ни ономе који је помогнут. Свака наша радња, свако наше дело, једном речју све што чинимо, **не може бити у наше име, већ само у Божије име**. Једино на тај начин наш духовни живот има истинску вредност и води ка вечности и нас и оног другог човека који је у невољи.

Тако ћемо осетити ону радост коју су осетили и људи у овој јеванђељској причи радујући се за сва славна дела које је Христос учинио.